ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

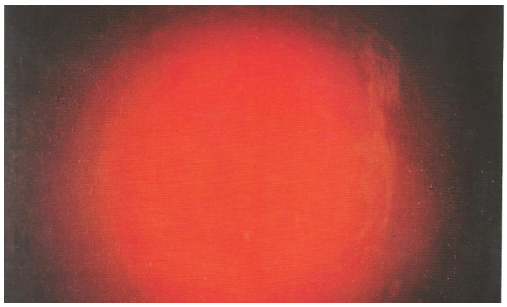

ΤΙ ΕΛΕΓΑΝ ΠΡΙΝ 15 ΧΡΟΝΙΑ ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΒΡΑΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΌ ΚΡΑΤΟΣ

Αυτό το κείμενο αφορά τις παρεμβάσεις δυο λειτουργών ψυχικής υγείας από το Ισραήλ, της Παλαιστίνιας Ρασίγια Αμπου Σουάμ, μέλους της αντιπροσωπείας του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας στην Παλαιστίνη και της Εβραίας Γκρατσιέλα Κάρμον, παιδοψυχίατρου, σ΄ ένα διεθνές συνέδριο για τα «35 χρόνια της Δημοκρατικής Ψυχιατρικής» (ενός κινήματος στην κατεύθυνση της εναλλακτικής ψυχιατρικής που ενέπνευσε ο Φράνκο Μπαζάλια), τον Μάρτιο του 2009, στο Καλτατζιρόνε, της Σικελίας, με κεντρικό θέμα «Ψυχική Υγεία στη Μεσόγειο. Πολιτικές Κοινωνικής Ενσωμάτωσης στην περιοχή της Μεσογείου».

Το κείμενο είναι απλώς η μετάφραση των πρακτικών που είχαν κρατηθεί, για όλες τις παρεμβάσεις, από τους οργανωτές του συνεδρίου. Ομιλίες πριν 15 χρόνια, που κάνουν ακόμα πιο οφθαλμοφανές το ποιος είναι ο πραγματικός τρομοκράτης, η Χαμάς που εκφράζει την αντίσταση ενός διαχρονικά καταδυναστευόμενου λαού, ή το σιωνιστικό κράτος που, από την ίδια τη σύστασή του, ήταν συνυφασμένο με τον εκτοπισμό, την διηνεκή καταστολή, την εθνοκάθαρση και την, εν τέλει, γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού; Στην υπηρεσία πάντα του διεθνούς ιμπεριαλισμού που το ίδρυσε και το στηρίζει.

Η **Ρασίγια Αμπου Σουάμ,** είχε τονίσει ότι «η ποιότητα ζωής στην Παλαιστίνη έχει καταβαραθρωθεί λόγω του πολέμου, λόγω των ταπεινώσεων. Τις συνθήκες της καθημερινής ζωής δεν μπορεί ούτε καν να τις φανταστεί όποιος δεν γνωρίζει άμεσα την κατάσταση. Δεν είναι εύκολο να βρει κανείς δουλειά, η πυκνότητα του πληθυσμού στα 350 τετραγωνικά χιλιόμετρα της Γάζας είναι εξαιρετικά υψηλή. Η κατάσταση του αποκλεισμού της Γάζας, το να μην μπορείς να βγεις έξω, ευοδώνει την κατάθλιψη. Δεν υπάρχει μόνο ένα τείχος που περιβάλει την Παλαιστίνη, αλλά πολλά τείχη που απομονώνουν και περιβάλλουν ορισμένες περιοχές, ίσως, καμιά φορά, με ένα μόνο άνοιγμα.

Μεταξύ των νέων, το 92% λέει ότι δεν υπάρχει ελπίδα, ότι δεν υπάρχει μέλλον. Το 80 % ζει με διαρκή θυμό. Αυτό επηρεάζει την ψυχική κατάσταση των νέων δημιουργώντας κινδύνους για τις επόμενες γενιές. Αυτοί οι νέοι υποφέρουν πολύ, παρά την αλληλεγγύη και τους

ισχυρούς οικογενειακούς και θρησκευτικούς δεσμούς.... Στην Παλαιστίνη υπάρχουν δύο ψυχιατρικά νοσοκομεία, ένα στη Βηθλεέμ με 200 κλίνες και ένα στη Γάζα με 50. Η ψυχική υγεία εξαρτάται από την ιατρική, δεν υπάρχει μονάδα ψυχικής υγείας... Είμαστε θύματα της πολιτικής κατάστασης με τα ανεβοκατεβάσματά της. Αναρωτιέμαι, τι είναι η δημοκρατία; Εμείς πραγματοποιήσαμε τη δημοκρατία μας (εννοεί τις εκλογές που, το 2006, ανέδειξαν την Χαμάς κυβέρνηση) και από τότε πληρώνουμε το τίμημα. Δεν υπάρχουν δικαιώματα, δεν υπάρχει κράτος. Ακόμα και ένας υπουργός, για να βγει από τη Ραμάλα, έχει ανάγκη άδειας από τους Ισραηλινούς».

Η **Γκρατσιέλα Κάρμον** είχε αναφερθεί στα «πολλά σύνδρομα μετατραυματικού στρες σε παιδιά και ενήλικες... πολλοί από τους ενήλικες με κατάθλιψη λόγω ανεργίας, πολλοί δεν μπορούν εργαστούν γιατί δεν μπορούν να περάσουν από τα checkpoints («σημεία ελέγχου»), αυτή η κατάσταση επηρεάζει την οικογένεια, με αύξηση της βίας, της σεξουαλικής κακοποίησης, συμπεριφορικών προβλημάτων στα παιδιά κλπ. Και πολύ λίγες από αυτές τις οικογένειες έχουν τη δύναμη να ξεπεράσουν αυτή την κατάσταση. Όσο πιο πολλή η βία, τόσο μεγαλύτερη η κατάθλιψη στα παιδιά...Εμείς οι Ισραηλινοί μεγαλώνουμε σαν μια γενιά πολύ τρομαγμένων και πολύ βίαιων νέων...οι πιο πολλοί στρατιώτες στα «σημεία ελέγχου» υφίστανται μια πλύση εγκεφάλου από τον Στρατό και την κυβέρνηση ότι μια έγκυος γυναίκα μπορεί να έχει κρυμμένη μια βόμβα και ένα παιδί μπορεί να είναι ένας τρομοκράτης αυτοκτονίας, έτσι ώστε, αρκετά φοβισμένοι, να απαντήσουν με βία και όταν φύγουν από το Στρατό θα συνεχίσουν να είναι βίαιοι μέσα στη κοινωνία, στην οικογένεια, στην εργασία κλπ.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες των διαρκών συγκρούσεων το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού αντιδρά βίαια και κατηγορεί τους Άραβες για όλα τα προβλήματά του, οικονομικά, κοινωνικά κλπ, ότι φταίνε οι Παλαιστίνιοι στην Ισραηλινή επικράτεια και στις κατεχόμενες περιοχές.

Όσο για τους Παλαιστίνιους, βιώνουν τις συνθήκες κατοχής, είναι περιορισμένοι, δεν έχουν ελευθερία κίνησης, δεν μπορούν να έχουν μια κανονική ζωή, πρέπει να ζητούν άδεια για να έχουν ιατρική φροντίδα και για να πάνε σ΄ ένα νοσοκομείο, υφίστανται ταπείνωση κάθε μέρα όταν πρέπει να περνάνε από τα «σημεία ελέγχου» για να πάνε για δουλειά και, φυσικά, αυτό αναπτύσσει ακόμα περισσότερη βία και μίσος..».

Θ. Μεγαλοοικονόμου